

Kyrkegrimmene.

Om en kom til kyrkan en natt,
så kunde man råka ut för kyrkegrimmene. Det
var ett funstimmer. — Den dansare skulle
stjåla i jänne kyrka, och då reste han upp
en likkista mot väggen, och den ramlade kull,
och liket föll ut! Då grinsade kyrkegrimmene
och sa: "Se dig om, den dansare, så får du se
nå' s!"

Kjokkhus, Lister, BP.

2.

Elin Jansson 1931
Nils Thomasson
f. 1868 i K.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3158

Go'miss.

Mrs morbror hade go'miss, och
de satte ut mat till honom var lördagskväll.

Blekings
Risteröd
Ryckhult
Mär 1931

3. Jmt. Klä Jansson
Ber. Mik. Thonasson
Född 1862 i Ryckhult

Maran.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3158

Maran hade långa bröst, och de
var alldeles svarta. De var så långa, så de
kunde slå dem om halsen på hästarna. Mot
dem som skyller för mara var de så när-
gångna, att de ville undersöka bröstet. Och
den som var mara fick inga barn.

Blekinge
Ester 5 kl
Kyrkhult
Appt 1931

4. Appt K. J. Jansson

Knallar.

Ber Nils Thomasson
Född 1862 i Ronäs
Kyrkhult

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3158

Om knallen bad en bonde att få låna
hans. Det fick han. Och då var några herar, som
skulle skrämma honom, och de gick och bulta
de i väggen, där knallen låg. Han trodde, det var
hilar som ville ta honom, och det så han till
heren, som låg bredvid honom. Och han sa: "Lås,
lås!" Och knallen låste, men det hjälpte inte. Då
började knallen gala: "Kuckeliken, kuckeliken!" Men
då kunde herarna inte låta bli att skratta, och
så sprang de sin väg. Knallen tog sin kapp och
skulle slå efter dem, men då råkade han en
flödebunker. Om morgonen så han, att till att
*) = gräddskål.

5.

fördriva sin hjälpte det inte att läsa, men
att gata 'kuckeliken' hjälpte, "men det värsta
är, att då skiter han en mil i synen."

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3158

Om skatt i Slagernäs.

I Slagernäs är en skatt begravd,
och de skulle inte få upp den, utan om de
harvade upp den med en höna. Och så skulle
de vara blyta. Det var en som gjorde en liten
häv och spände en höna för. Och han gick
upp kisteln med skatten, men då sa han:
"Då har vi den", och då spöke kisteln.

Om man hade otur med bröd.

Om de hade otur med bröd, så
skulle de låna bröd hos nabra, så kom o-
turen på honom i stället.

"järet".

I stället för "djävul" brukade de säga "järet". "din järet", sa alltid de gamla. De kunde inte läsa, men våra kunde de. — När Erö-Blau hade gjort sin sak riktigt bra, så sa han: "Nu ä' ja' en redi' järet". Och: "han ä' en redi' järet", kunde han också säga.

Spåruiser
Ristens bok
Bäckhult
nyp 1931

9.8. Den Sjunde
1882 n. Miksa Thomasen
Född 1882 i Porsmo Tyskbytt

Stygmödrar.

En stygmon störtade sin styv-
grebbas i brunnen, för hon ville bli av med hen-
ne. Men där nere var ett landskap, ett fint
stolt och mycket kreativt. Och hon fick det så
bra, och det skannade hon. Där var folk också,
som hon trivdes bra med.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3158

A4 V80

En stygman var mycket elak
mot sin stygrebb, och hon hade en dotter
själv. En dag kom en häring och gav henne två
skrin, ett grannt och ett lert. Och stygmödran
gav sin egen dotter det granne och stygodottern
det andra, och de skulle inte öppna dem förrän
efter en tid. Dottern skulle öppna sitt ämne,
och det var fullt av eld, så hela huset brann
upp. Stygrebban skulle öppna sitt i kökskåpet,
och när de andra kom ut, så var kökskåpet
förvandlat till ett fint stoft med ädelstenar.

3158

Ar 1036

När bonden lärde Jan.

En bonde och Jan släppte allmogens
tillsammans, och när de gick av och skulle hämta
dem, sa Jan: "Hur ska vi nu känna våra svin?" -
"Jo, jag märkte mina," sa bonden, "jag slog knorr
på rumpan på alla mina." - Ja, då går det ju
bra," sa Jan. Men när de kom dit, slog alla
svinen knorr på svansen. Då blev Jan själv
lärad av bonden.

Blekinge
Kristen fd
Kyrkohatt
1831

12. 4m as Elin Jansson
18er. as Nils Thomsen
Född 1862 i Rönåsa

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3158

Aa 1317*

När blekingen blev lurad av smålänningen.

Skåne blev kristnat före Blekinge,
och missionärerna från Skåne sa till blekingar-
na, att det var en förtjänst att slå iljäs hed-
ningar. Så var det en bleking, som blivit kris-
ten, och han skulle till Småland och slå iljäs
en hedning. Så mötte han en smålänning, och
då sa han: "Är du smålänning?" - "Ja, det är jag."
- "Då skall du dö, för då blir jag saligare." - "Ja,
jag är förstås inte riktig smålänning, för jag bor
på gränsen, men jag skall visa dig, var små-
länningarna bo." Och han följde honom till en lind-
stube och sa, att där bodde de. "Då är ingen
dörr," sa blekingen. - "Bara slå så kommer de ut."

Och han slog, men i stubben var ett getingbo,
och alla getingarna for ut. Han lyckades till
slut komma fram den in i backen. Dagen
efter skulle han hem, och då skulle han
fros en back. På bron höj en forbagge. Då
sa han: "Fros du inte jag känner igen dig, din
djökla smålärning, fast du har tagit på dig
en svart rock idag?"

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3158

Visa.

1. Jag var en ung jänka på sjutton år.
Min fader var ej av samma go 'gås'.
Han bjönte vid älskarens vanliga maket.
Han lät mig uppföda i skat och i präst.
2. En dag jag spaderade i gröna Lund.
Då lemn där en sjöman en sällsam stund.
Han fråste mitt namn, och var jag var ifrån.
Och jag stackars jungfru förkunnar det så.
3. Och låtom oss ordna en bädd av lör och strå,
som vi denna natt kunna vila uppå!

4. "Gud nåds mig arma jungfru min mödorn
 jag mist.

Men har du mig till äkta, blir sorgen från
 mig vist." -

"Jag mist ingen sjöman, fastän jag synes så.
 Jag är - - - - -"

— — — — —
 — — — — —

Beh då blev det ändå på all sorgen min,
 för jag blev gravinna av Loda Skvedin.

LUNDS UNIV.
 FOLKMINNES-
 ARKIV

3158

Fingal - visan.

1. Så ensam i fredliga dalen
långt vid en leende ström
bodde, befriad från kvalen,
Fingal, en herde så öm.
2. I fjärran är ensam han bodde
uti denna ensliga dal.
Befriad han många gånger bodde
sig bo uti älonernas val.
3. En dag kom till stranden en flicka,
vaggad av vågornas brus.

4. Fingal gick ner till den sköna,
tog hennes snövita hand,
drog henne upp i det gröna
fält vid den lunde strand.

5. "Skönast flicka," han sade,
"säg, vem har fört dig till mig?
vem har fört dig till Fingal den glade,
som aldrig vill skiljas från dig?"

6. Kinder mot kinder nu brände.
Fingal gav flickan en kyss.
Men vredgad hon sig från honom vände,
och Fingal stod ensam som kyss.

7. Fingal han gick till sitt galler,
tog där sin pillbox ner.

18.

Spänner den, skjuter och faller,
blickar mot himlen och dör.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3158

Visa.

Mannen och hustrun satte sig ner
 och talte med fröjd och gannan.
 "Och alltid så trodde jag du var rik,
 tills dess att vi kommo tillsammans!" —
 "Och var jag icke rik, så var jag som jag kan
 lika god hustru, som du var man!"
 Och denna dag förglömmes aldrig.

Mannen han tog då sin skimmössa av,
 slog den hustrun på örat.
 Så gör en ärlig bondeman,
 då hustrun ej vill hör'at.
 Hustrun hon tog då sitt rockeluvud av,

slog det mannen i pannan.
 Så gör en ärlig bondbruden,
 när mannen gått ifrån förståndet.
 Och denna dag förglömmas aldrig.

Och mannen han gick åt skogen
 att skära käpparna vita.
 Och bruden var på heder och tro,
 att han snart skulle dem få slita.
 När han kom hem gick det i gång.
 Käpparna honom kring öronen språng.
 Och denna dag förglömmas aldrig.

Så gick det uti dagarna tre.
 Bruden hon blev allt värre och värre.
 Mannen föll på sina bara knä
 och kallte bruden för lere.

LUNDS UNIV.
 FOLKMINNES-
 ARKIV

3158

21.

"Vart du mig bjuder, dit skall jag löpa,
allt för att du skall husmoder kuta".
Och denna dag förglömmes aldrig.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3158

Den slaka hustrun.

(Jag hörde den mycket för en 60 år sen.)

Det bodde en bonde i granngården vår.
Närts, huru det gick!

Han tog sig en hustru i förlidet år.

En häva eller bröljarska fick.

I huset hon gorma,
i köket hon storma

för bonden, den arma.

Hon givt honom mat
i bannor och hat.

O, sådant prålat.

Da' bad bonden, att Faen skulle ta Brilla bort.

När eden var fälles,
 sig saken framställde
 att visa sitt valde.

Han ville ha kontrakt
 på det bonden hade sagt,
 att det skulle stå vid makt.

Och bonden han sade:

"Det trollet jag har,
 det kan du gott få,
 blott du givack ett helsicke svar,
 och lovar mig så,
 att hon aldrig mera
 mitt hus kommendera;
 det vil jag begära.

När skjutsen var färdig, och Britta skulle bort
 märks, huru det gick.
 Så glömdes de leinna

den argimsta kvinnan,
 det fick de förmännen.

Fy ett sådant alarm

höides aldrig för
 inom helvetets dörr.

Da' bad fæu sin ar sina gode män,
 att de skulle föra Britta tillbaka till bonden igen

Da' bonden på gården sin hustru fick se,
 sina händer han ve'.

Han började att gråta
 och ynkeligen låta.

Men undran gör jag,
 hur bonden kunde ta

Det into själva fæu ville ta.

LUNDS UNIV.
 FOLKMINNES-
 ARKIV

3158

Rim.

Vi hade ett rim för i världen, som
löd så:

Vide tåk och divelsträck,
vållåjus och karingsträck,
det kan fördriva holldom.

Ordstav.

de ä' så kinka som Allamäarna,
de tala inte, att en peta dom i yena med
en klä.^{*)}

*) klä = klästake - krakstör.

Rim vid pantstavar.

det första heter Bingel.

det andra heter Bingelibi.

det tredje heter lois, klois, telöres i telämba.
Innan spinner de himmar, förnu sola går upp.

Herren heter Bingelibång.

Hör oss åt en gång!

Kan du 'at inte, näst jag kommer,
så får du ge pant.

Folkmedicin.

1.

Tandvärk.

Om någon hade tandvärk, så skulle han peka i tanden med en sticka, tills det blödde. Sen skulle han sticka in stickan i barken på ett träd, så slapp han tandvärken. Men den som lägg trädet fick tandvärk i stället.

Dannesjuka.

Dannesjuka var ett lyte, och
det kunde botas, om den sjuka låg under bo-
det, som de hade färet på, när de beläppt det.